

som den nuværende Lovs, kunde jo ikke Andet end medføre en ikke liden Uffikkerhed.

Det andet Spørgsmaal, som Udvalget har beffjæstiget sig med, er Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde være Anledning til at nedfætte Tolden paa raffinerede Sukkere. Det er jo et Spørgsmaal, som oprindelig ikke forelaa ved denne Sags Behandling, men som er blevet bragt ind i det andet Thing. Som bemærket i Betænkningen kunde det vistnok være et Spørgsmaal, om det ikke havde været rettere, at denne Sag var bleven behandlet som en særlig Sag, men efterat den nu engang er kommen ind, forekommer det dog Udvalgets Flertal, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at negte en moderat Nedfættelse af den omtalte Told. Det er nemlig en Sag, som Regjeringen allerede meget længe har været betænkt paa, og navnlig forelaa der jo ifjor i det af Regjeringen forelagte Forslag til en ny Toldlov et Forslag til en Nedfættelse af Tolden til 12½ Ore, hvilket Forslag fandt Billigelse hos det af Landstinget nedsatte Udvalg. Det nærværende Udvalg tror ogsaa at kunne slutte sig til denne Anskuelse. Det tror lige saavel som Regjeringen efter Alt, hvad der er fremkommet, at en saadan Nedfættelse maatte være Sukkerraffinaderier kunne taale. Derimod finder man det betænkeligt, ja maa endog bestemte fraraade, at gaa ned til at indrømme en yderligere Nedfættelse og at gaa ind paa den Nedfættelse, som er foreslaaet af Folkethinget. Efter alle Sagtyndiges Erklæringer, som ere forelagte fra Regjeringens Side, maa en større Nedfættelse end indtil 12½ Ore ikke anses som uden Betænkelighed, og at indlade sig her paa en Toldnedfættelse, der virkelig kunde skabe vore Sukkerraffinaderier, saaledes at det endog kunde være tvivlsomt, om de kunde fortsætte deres Forretning, det vilde vi anse for aldeles utilraadeligt.

Der har i Udvalget — som bemærket i Betænkningen — været ventileret forskjellige andre Spørgsmaal, vedrørende Sukkertolden; men man har af de i Betænkningen anførte Grunde troet, at der for Dieblisset ikke kunde være Anledning til at gaa ind derpaa, og at Sagen i saa Henseende ikke kunde anses for moden. — Med Hensyn til den Form, som der vil være at give Lovforslaget, naar de af Udvalget anbefalede Forslag maatte blive vedtagne, da har Udvalget troet, at det vilde være rigtigst at give en hel ny Lov angaaende Sukkertolden og altsaa samle i een Lov alle de gjældende Regler angaaende denne Told. Tingen er nemlig den, at en Følge af, hvad her maatte blive vedtaget, hvis Udvalgets Forslag maatte vinde Bifald, vilde være den, at i det Væsentlige saa at sige alle nuværende Toldpositioner maatte undergaa en Forandring. Det synes da naturligt at samle dem saaledes, at der strax have en Oversigt derover, og det var meget let at foretage det, da det nødvendige Materiale

forefandtes i det Toldlovudkast, som blev forelagt Landstinget ifjor; de Bestemmelser, som her foreligger for Thinget, ere alle tagne af dette Lovudkast. Ved at anvende denne Fremgangsmaade vindes ogsaa det, at Tolden paa alle Sukkerpositioner bliver fastsat i Ore, hvilket synes at være det Naturlige, da det er besynderligt at fastsætte den ene Told, nemlig Tolden paa raffinerede Sukkere, i Ore og derimod at lade den øvrige blive staaende i Skilling. Af denne Grund har Udvalget foretrukket denne Affattelsesmaade.

Sæle: Det Lovforslag, som er indbragt af den høje Regjering, gaar kun ud paa en midlertidig Forlængelse af en tidligere midlertidig Lov. I det Dieblis, det Forslag, som det ærede Flertal har stillet, bliver vedtaget, faar det derimod Karakteren af en vedvarende Forandring, som der ikke har været paatænkt, og som man heller ikke kan antage kan være nødvendig. Grunden til den Forandring, som ved Loven af 28de Marts 1871 blev indført i Sukkertolden, var — som allerede bemærket af den høitærede Ordfører — Dnsket om at hjælpe Planterne paa St. Croix. Det Produkt, som de hidtil have leveret, er af simplere Bestaafenhed, og derfor har man ved Nedfættelsen af Tolden søgt at ophjælpe dem under de trykkende Forhold, som der i det Hele taget har været tilstede paa de dansk-vestindiske Der; men man har betragtet det som en midlertidig Foranstaltning, der skulde ophøre, saasnart Forholdene paa Derne bleve bedre. Smidlertid er denne Foranstaltning ikke udelukkende kommen de dansk-vestindiske Der tilgode. I de tre sidste Finantsaar har Tolden paa Muskovadosukkere ved denne Begunstigelse gjennemsnitlig været 111,000 Kr. mindre, end den ellers vilde have været. Heraf faldt i 1871—72 paa de dansk-vestindiske Der 101,000 Kr. og paa andre Importører 18,000 Kr., men Forholdet veglede snart saaledes, at Godtgjørelsen i 1872—73 var for de dansk-vestindiske Der 42,000 Kr., men derimod for andre Der 61,000 Kr. I 1873—74 stillede det sig omtrent ens, nemlig 54,000 Kr. for de dansk-vestindiske Der, og for de andre 56,000 Kr. Det ses altsaa heraf, at, idet man har villet ophjælpe de dansk-vestindiske Der, har man tillige paadraget Statskassen et stort Tab ved Toldnedfættelsen paa det Sukker, som er bleven indført fra andre Der. Spørgsmaalet, hvorom det egentlig her dreier sig, er jo, hvorvidt man skal llaa denne Nedfættelse fast som noget Vedvarende, eller om man skal give den som noget aldeles Midlertidigt. Da der, som ogsaa omtalt af den ærede Ordfører, nu er indbragt Forslag af den høje Regjering om en Hjælp til Fællessukkerforgerierne, som, naar de komme istand, ville gjøre, at der bliver leveret et saadant Produkt fra de dansk-vestindiske Der, at denne Nedfættelse af Tolden paa Muskovadosukkere ikke vil behøves, saa tror